

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 35, št. 2
FEBRUAR 2015

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ POST
- ⇒ DVE POTI
- ⇒ KULTURA IN VERA
- ⇒ DRUŽINA, 2. DEL

POST, ČUDOVIT ČAS

Post je čudovit, zato ker nam Bog v svojem usmiljenju znova daje priložnost za spreobrnjenje. Štirideset dni posebnih Božjih milosti in priprave je treba zato, da bi vstopili v največjo skrivnost Božje ljubezni, smrt Jezusa na križu in njegovo vstajenje, ki pomeni zmago nad smrtjo in našimi človeškimi grehi. Bog nas vabi, da bi v tem času vstopili

z Jezusom na pot duhovne priprave, ki je povezana z molitvijo, miloščino in postom. Na tej poti svetujem, da preberemo besedilo »Didahé«, ki izhaja iz tradicije cerkvenih očetov iz prvih stoletij, ko so bili kristjani v rimskem cesarstvu zelo preganjani. Besedilo govori o tem, da se mora vsak človek sam odločiti, katero pot naj izbere, ali pot življenja ali pot smrti.

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Dve poti

Dve poti sta: pot življenja in pot smrti. Razloček med tema dvema potema pa je velik. To je pot življenja: prvič, ljubi Boga, ki te je ustvaril; drugič, svojega bližnjega kakor sam sebe. In česar nočeš, da bi kdo storil tebi, tudi ti drugemu ne delaj.

Nauk teh besed pa je tale: Blagosla-

vljajte tiste, ki vas preklinjajo, in molite za svoje sovražnike in se postite za tiste, ki vas preganjajo. Kakšno zasluženje je, če ljubite tiste, ki vas ljubijo? Ali ne delajo tega tudi pogani? Vi pa ljubite tiste, ki vas sovražijo in ne boste imeli sovražnika.

Zdrži se mesnih poželenj.

Če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še drugo in boš popoln. Ako ti kdo vzame plašč, mu daj še suknjo. Ako te kdo prisili eno miljo daleč, pojdi z njim dve. Ako ti kdo vzame, kar je tvoje, ne terjaj nazaj – tega tudi ne moreš. Daj vsakemu, ki te prosi in ne zahtevaj povračila. Oče namreč hoče, da se od njego-

vih darov vsem daje. Blagor mu, kdor daje, kakor je ukazano – zakaj brezgrajen je. Gorje tistemu, ki sprejema; če seveda kdo sprejema, ker je potreben, bo brez kazni; če pa ni potreben, bo dajal odgovor, zakaj je vzel in čemu; ko pride v ječo, se bo preiskalo, kaj je storil; in ne bo prišel odondod, dokler ne bo plačal zadnjega beliča. Toda tudi to je rečeno: »Naj se spoti miloščina v tvojih rokah, dokler ne spoznaš komu jo daš«.

Druga zapoved pa se glasi: Ne ubijaj, ne prešuštuj, ne zapeljaj dečkov, ne nečistuj, ne kradi, ne čaraj, ne zastrupljaj; ne uničuj otroka v materinem telesu in rojenega ne mori, ne želi blaga svojega bližnjega. Ne prisegaj po krivem, ne pričaj lažnivo, ne obrekuj, ne spominjaj se prizadetih krivic. Ne bodi dvoličen, ne v mislih, ne v besedi, smrtna past je namreč dvoličnost v besedi. Tvoja beseda ne bodi

lažniva niti prazna, marveč prežeta z iskrenostjo in resnobo. Ne bodi lakomen niti skop niti hinavski niti škodoželjen, niti ošaben. Ne delaj hudobnih naklepov zoper svojega bližnjega. Ne sovraži nobenega človeka, marveč ene grajaj, za druge moli, še druge pa ljubi bolj kakor svoje lastno življenje.

Sin moj, izogibaj se vsega slabega in vsega, kar mu je podobno. Ne bodi nagle jeze, ker jeza vodi k uboju; ne bodi nevoščljiv, niti prepirljiv niti strasten, ker iz vsega tega izvirajo uboji. Sin moj, ne bodi počuten, ker počutnost vodi v nečistost; ne govori umazano in ne predajaj se poželjivim pogledom, ker iz vsega tega se rode prešuštva. Sin moj, ne vedežuj, ker to vodi v malikovalstvo; ne bodi vdan čaranju, ne astrologiji in ne vraževernim očiščevanjem. Ne obračaj svojega pogleda k temu in ne poslušaj, kajti iz

tega se rodi malikovalstvo. Sin moj, ne bodi lažniv, ker laž vodi k tatvini; ne bodi lakomen denarja, niti ne nečimrn, kajti iz vsega tega se rode tatvine. Sin moj, ne bodi godrnjav, ker to vodi k obrekovanju; ne bodi nadut in ne zloben, kajti iz vsega tega izvira natolcevanje.

Bodi krotak, ker krotki bodo deželo posedli. Bodi potrpežljiv, usmiljen, brez hudobije, miroljuben in dober. Ohranjaj z vso spoštljivostjo božje besede, ki si jih slišal. Ne povišuj se in ne vedi se predrzno. Ne navezuj svojega srca na visoke, ampak občuj s pravičnimi in ponižnimi. Kar se ti pripeti, sprejmi za dobro, vedoč, da se brez Boga nič ne zgodi.

Sin moj, kdor ti govori Božjo besedo, tega se spominjaj podnevi in ponoči in ga spoštuj kakor Gospoda; kjer se namreč oznanja gospostvo, tam je Gospod. Vsak

dan išči družbo svetih, da se opreš na njihove besede. Ne delaj razdora, marveč pomirjaj prepirljivce. Sodi pravično; ne glej na osebo, ko grajaš pregrehe. Ne dvomi, ali se bo ali se ne bo zgodilo kaj v tvoj prid. Ne steguj roke, da bi kaj dobil in

ne umikaj je, ko je treba dati. Ako imaš kaj od dela svojih rok, dajaj odkupnino za svoje pregrehe. Ne pomišljaj se, ali bi dal ali ne in če daš, ne godrnjaj; spoznal boš namreč, kdo je, ki ti dobrotljivo povrača. Ne obračaj se od siromaka, ampak

use deli s svojim bratom in ne govori, da je to tvoja lastnina, kajti če ste skupni v neminljivih rečeh, koliko bolj v minljivih. Ne odteguj roke od svojega sina ali svoje hčere, marveč od mladih nog jih uči strahu Božjega. Ne zapoveduj v jezi svojemu služabniku ali svoji dekli, ki upata v istega Boga, da ne bosta izgubila strahu pred Bogom, ki je nad vsemi. Ne prihaja namreč klicati ljudi po zunanosti, ampak tiste, ki jih je Duh za to pripravil. Vi služabniki, pa bodite pokorni svojim gospodarjem kot podobi božji v spoštljivosti in strahu.

Sovraži sleherno hinavščino in vse, kar ni Gospodu všeč. Ne odstopaj od Gospodovih zapovedi, ampak drži se tega, kar si prejel, ne da bi kaj dodajal ali odzemaš.

V svetem zboru se izpoveduj svojih grehov in ne začenjaj molitve z zlobno dušo.

To je pot življenja.

Pot smrti pa je tale. *Predusem je zlobna in polna prekletstva: ubojev, prešuštev, poželenja, nečistosti, tatvin, malikovanja, čaranja, zastrupljanja, ropov, krivih pričevanj, hinnanščine, dvoličnosti, zvijačnosti, prevzetnosti, lakomnosti, nesramnega govorjenja, zavisti, nadutosti, ošabnosti, pomanjkajnja slehernega strahu Božjega.*

Tisti, ki hodijo po poti smrti, prega-

njajo dobre, sovražijo resnico, ljubijo laž, ne poznajo plačila pravičnosti, se ne drže dobrega in ne pravične sodbe, niso čuječi za dobro, marveč za slabo; odtujeni so krotkosti in potrpežljivosti, ljubijo nečimrnost, lovijo nagrade, nimajo srca za siromaka, se ne zmenijo za trpečega, ne poznajo svojega Stvarnika, morijo otroke, uničujejo božjo stvar v materinem telesu, se obračajo stran od stiskanega, zatirajo

trpečega, zagovarjajo bogatine, krivično sodijo ubožce, so grešniki skoz in skoz.

V tem času svetega posta nam Bog daje priložnost in moči, da bi hodili po poti življenja. Naj nas Bog vse blagoslovi in podeli našemu srcu resnično spreobrnjenje.

Rafael

NA KAJ SMO LAHKO PONOSNI IN POZORNI ...?

Več dogodkov, ki so pomembni za našo kulturno (samo)zavest, nas je dosegalo v teh jezenskih dneh. Oglejmo si jih na kratko samo nekaj.

Najprej so časopisi objavili vest o podelitvi francoske nagrade za najboljšo tujo knjigo Draga Jančarja. Zdi se, da tujci bolj kot mi sami poznajo njegovo pisanje, ki dokazuje nujnost spoznavanja kriterija lepote. Njegov nagrajeni roman »To noč sem jo videl« problematizira zgodovinski spomin in tudi polpreteklo slovensko zgodovino. Morda roman opisuje temačno vzdušje, a vendarle ga še zmeraj prevevata lepota in človečnost – tako je zapisal Andraž Kovač.

Drago Jančar ima za sabo bogato življenjsko pot. Bil je tudi tajnik Sloven-

ske matice in predsednik slovenskega PEN kluba, predvsem pa je kritičen opazovalec družbenih razmer in je zato naletel tudi na mnoga nasprotovanja.

Iz letošnjega »Nagovora« Alojza Rebule, zapisanega ob sprejemu odlikovanja »Zlati red za zasluge« povzemamo, da je kulturnik neuvrščen v sedanje duhovno ozračje. »Po svoji intelektualni naravnosti se Rebula vključuje v tisti žlahtni, miselni tok, ki gre od Platona prek Avgušтина do Newmana. Poleg razuma pri njem vselej spregovori tudi srce«, je o njem zapisal kardinal Franc Rode. Pogosto z jasno besedo in s hrabrostjo misli odgovarja na vprašanja, zakaj veruje v Boga. Jasna je

njegova opredelitev pojmov, kot so slovenstvo, jezik, kultura in Primorska.

Zanj je slovenstvo neomajno, a ne nacionalistična pripadnost. Jezik malega naroda mu pomeni, da se zna mladi kmečki jezik povzdigniti do kraljevskega veličanstva, ko je prebiral prevode Otona Župančiča in bral misli Srečka Kosovela. Kulturi ni priznal monopola za velike narode, ampak jo je imel za pravico vseh človeških bitij.

Nazadnje opozarja tudi na Primorsko kot organsko povezano deželo z matično domovino. Želi si tudi to, da bi svoj ugled gradili na svoji civilizacijski in kulturni evropski podobi.

Še ob dogodku »škofovsko posvečenje v Ljubljani« kaže

spregovoriti na praznik Kristusa kralja veseljstva. V nedeljo 23. novembra ob 15. uri je bilo v ljubljanski stolnici med slovesno sveto mašo škofovsko posvečenje in umestitev novega nadškofa metropolita msgr. Stanislava Zoreta OFM. Za vse nas dolgo pričakovan dogodek. Spominjamo se ga v molitvi, ki jo bo povsem tem, kar

je in še doživlja našo Cerkev, še posebno potreben. O njem bo gotovo še veliko napisanega. Še posebno pozorno bodo na vsak njegov korak pazili vsi, ki sicer s Cerkvijo niso povezani.

Naj si še sam dovolim zapisati »vtis«, ki me hrabri po vsem do sedaj prebranem in sliša-

nem. Želim si, da se bodo uresničile njegove besede. »Rad bi ostal preprost. Francišek je bil preprost odprt človek. Vsak je lahko prišel do njega. To bi želel tudi sam v škofovski službi« (Družina, november 2014). Kot človek v meni vzbuja zaupanje, še več, prepričanje, da bo v naši Cerkvi zavel svež veter, ki bo

S 46. SEJE ŽPS

v vernih občestvih prinašal in utrjeval osebno vero in življenje v njej. Da se bomo zavedli izziva: »Če je kdo žejen naj pride k meni in naj pije, da se bomo namesto pozunanjene pripadnosti ter pastorale servisiranja obredov in aktivizma vrnili k izvirom ...« (glej Pridite in poglejte str. 28).

Še nekaj me hrabri: nevsiljiva odločenost papeža Frančiška, ko sledi spoznanju, da se pot k Bogu imenuje poniznost. To najdemo tudi sicer pri ljudeh, ki so jih spraševali, kaj jim je pri Bergogliju najbolj všeč odgovorili: »Skromnost in ponižnost.«

In ta »vtis« mi daje tudi novi posečeni nadškof Stanislav Zore OFM. Zaupajmo v moč molitve.

Pavel Mihevc

Na zadnji seji ŽPS je g. župnik podal župnijsko statistiko za leto 2014.

O delovanju Doma Marije in Marte v letu 2014 je poročala vodja doma in njegova predstavnica v ŽPS Leonida Župančič. Dom je bil vse leto polno zaseden. V domu je 73 stanovalcev, 5 moških in 68 žensk, in 43 zaposlenih. Lani je umrlo 19 oskrbovancev, toliko so jih tudi na novo sprejeli. Župnija v najem daje tudi prazne sobe (varovana stanovanja), v domu pripravljajo kosila tudi za zunanje odjemalce.

O delovanju Miklavževega vrtca je poročala Ljiljana Gomerčič, vodja vrtca in v ŽPS predstavnica te ustanove. V vrtcu je 65 otrok. Imajo prostor za še eno skupino in bi lahko sprejeli še 18 do 25 otrok. Trudili se bodo, da se

v občini bolj predstavijo, v ta namen bodo nastopili tudi na Gregorjevem sejmu.

Na drugo postno nedeljo, 1. marca 2015, bodo volitve novih članov ŽPS. Župnijski pastoralni svet je župnikovo posvetovalno in delovno telo, ki preučuje, načrtuje, spremlja in preverja izvajanje pastoralnega dela v župniji. Sestavljajo ga izvoljeni člani, člani po službeni dolžnosti in člani imenovani na predlog župnika. Mandat traja pet let. Letos bomo volili sedem novih članov. Na volilnih listih bodo že napisani kandidati, vsak volivec pa bo lahko dodal še kandidata po svojem izboru. Volili bomo po obeh svetih mašah, glasovnice so bodo oddale takoj. Farani ste vabljeni, da premislite o svojih kandidatih in se volitev udeležite.

Petra Rok

DRUŽINA, NAJBOLJ OGROŽENA STVARNOST (2. DEL)

Govorili smo o tem, da je ideologija spola danes največja sovražnica krščanske družine in njenih vrednot. Da bi bolje razumeli, od kod izhaja ta nevarna ideologija, ki danes prodira v šole, je treba nekoliko pokukati v evropsko zgodovino idej. Po koncu srednjega veka se je Evropa znašla v renesansi, ko je prišlo do ogromnega duhovnega preobrata: prej je bil v središču Bog (teocentrizem), odtlej pa čedalje bolj človek (antropocentrizem). V 17. stoletju že pri francoskem filozofu Descartesu vidimo radikalne posledice, saj je ta človeško mišljenje postavil za počelo vsega (njegov slovit izrek se glasi: »Mislim, torej sem«). S tem je bila odprta pot racionalizmu (merilo vsega je človeški razum), ki se je razmahnil v razsvetljen-

stvu in vplivala tudi na cerkveno teologijo (tomizem). Tehnološki razvoj je še bolj okrepil vero v razum, saj se je iluzija, da lahko človek doseže, vse kar hoče, še bolj razpasla. Pojavila se je nova razlaga narave in naravnega zakona. Čedalje večji je bil odpad od vere in moralni relativizem (meja med dobrim in zlim se ruši). Tako se vzpostavi dogma, da objektivna resnica več ne obstaja in da je zato vse stvar družbenega dogovora. Na neki način obstaja

samo tisto, za kar se mi odločimo, da je. Če se odločimo, da je evtanazija nekaj dobrega, potem je to resnica. Če se odločimo, da je splav dober, potem je to res. To je bistvo relativizma, za katerega mnogi trdijo, da je temelj demokracije. Se pravi, da je resnica samo to, kar se večina nekega narodi odloči, da je resnica.

Drug izvor teorije spola je marksizem. Marx je govoril o delu

in človekovem odtujevanju. To, da obstajata dva spola, moški in ženska, je prva oblika odtujevanja človeka, saj med moškim in žensko obstaja delitev dela (moški opravlja »moško« delo, ženska »žensko«) in to ju odtujeje drug od drugega. Ker pa se to odtujevanje najbolj kaže v družini, je treba samo družino ukiniti. Kako? Prek revolucije. Ker je za Marxa bistvo človeka v tem, da lahko sam sebe proizvaja, ustvarja (kot človek tehnike), je treba preseči tradicionalno delitev spola, kar pa seveda pomeni tudi preseči družino.

Še bolj uničujoč je t. i. gnostični izvor ideologije spola. Gnoza, ki se je pojavila že v prvih stoletjih krščanstva, je vplivala na mnoge struje v zahodni zgodovini. Danes njen vpliv lahko prepoznamo v mar-

ksizmu, nacizmu, feminizmu, teoriji spolov in ne nazadnje tudi v prostozidarstvu. Kaj pravzaprav je gnoza. Bistveno za gnostični svetovni nazor je neka kšna delitev na »črno in belo«, obstaja »dobri bog« in »zli bog«. Svet naj bi ustvaril »zli bog« – torej je krščanski Bog kot stvarnik v temelju za gnostike hudoben –, saj vidimo, koliko je na tem svetu trpljenja, vojn, bolezni itn. Bog je ta svet ustvaril slabo. Tudi telo je zato nekaj zlega, je ječa duše, iz katere se je treba rešiti. Gnostiki trdijo, da obstaja neko skrito spoznanje, vedenje, ki ga pozna samo elita, ki lahko edino človeka odreši. Do tega spoznanja se težko pride, bodisi prek razsvetljenja ali pa prek posebnih obredov, tudi orgij. To spoznanje je vsekakor pridržano samo peščici ljudi in njim je zaradi tega spoznanja vse dovoljeno. Pomislimo: Hitler je bil tak gnostik, nadčlovek, ki mu je bilo vse

dovoljeno; hotel je uvesti nov svetovni red, ki bi bil popoln, v njem »nečiste« in »nepopolne« rase nimajo kaj iskati, zato jih je treba uničiti. Izbranec lahko torej mirno uporabi tudi silo. Krščanstvo je, to je povsem jasno, daleč od tega. Kajti svet je dober, ker ga je ustvaril Bog. Prav tako v krščanstvu ni nobenega posebnega znanja, ki bilo samo po sebi odrešenjsko. Da bi se lahko rešili, je potrebna vera, vera v Boga in seveda dobra dela. Tudi ni krščanstvo pridržano neki kasti, izbrancem, ampak je za vse ljudi. Teorija spola je torej gnostična natančno v tem, ker govori, da Bog ni dober; da je naredil narobe, ker je ustvaril (samo) dva spola. Kajti danes nas hočejo prepričati, da obstaja (najmanj) pet spolov: moški, ženska, gej, lezbijka in transgender.

(Se nadaljuje.)

V sklopu Nikolajevih srečanj in Socialnega tedna Vas župnija Dolnji Logatec vabi na predavanje z naslovom

NIKOLI NI BILO LAHKO BITI SLOVENEK

**četrtek, 19. februarja, ob 19. uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.**

Predaval bo dr. Stane Granda.

Vsi narodi, ki imajo svoje države, ki so bile Slovencem ideal ob osamosvojitvi, so do njih prišli preko znoja in krvi ter več desetletnega naprežanja več generacij. Našo smo dobili razmeroma hitro, kar pa ne pomeni, da ta nima svoje cene. Zato je težko razumeti vsesplošno jamranje nad državo, ki je danes edino, v čemer smo si Slovenci enotni. Slovenska država ni v zraku. Nanjo vplivajo tako domače kot mednarodne razmere. Če zadnjih skoraj ne moremo spreminjati, pa smo samo mi in nihče drug odgovorni za domače. Ravnanje Slovencev ob vsakokratnih volitvah nam dokazuje, da se moramo tudi politično izobraževati in tako zoreti za »slovensko Švico«. Star pregovor pravi: »Brez muje se še čevelj ne obuje!« Ko bomo to dojeli in postali odgovornejši, se bodo razmere začele spreminjati na boljše. Slovenci potrebujemo skupno znanje, delo in odgovornost, ne pa nove obraze. Pristajanje na njih je beg pred lastno odgovornostjo

**Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!**

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

DOBROTA NAŠIH FARANOV

Leto se je izteklo, prav tako tudi naša akcija zbiranja hrane v cerkvi. Dragi Logatčani res ste imeli odprto srce in dlani. Zbrali smo veliko hrane, tako da smo lahko obdarili okoli 70 družin. Otroci so bili najbolj veseli sladkarij, katerih res ni manjkalo. Polepšali smo praznike tudi z rozinami, moko in orehi, s katerimi so pridne gospodinje spekle okusno potico, da je

bilo družinsko praznovanje še slajše.

Hvala vam dragi farani. Lepo je bilo vse to deliti s tistimi, ki razumejo stisko drugih in pomagajo pri tem, da so vreče s hrano kolikor toliko enake. Tudi z evri ste nekateri pomagali, tako da se bo lahko plačala tudi kakšna položnica.

Z novim letom pa si tudi mi želimo in nadejamo novih pridnih rok, saj sami

nismo več tako mladi. Mogoče si je kdo že zadal, da bo kdaj kaj dobrega naredil za drugega, zato je zdaj priložnost, da se pridruži naši skupini KARITAS in tudi sam vidi in okusi, kako je lepo dobro deliti z drugimi. S tem tudi sami sebe bogatimo, saj, kot pravi rek, kdor rad da, dvakrat da.

Hvala!

Skupina KARITAS

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 700 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.